

Jyllands-Posten, Tbilisi, marts 2019:

Historien om Georgien er lige så meget historien om forholdet mellem Rusland og Vesten. Efter vores studietur til Georgien har vi først og fremmest lært, at langt størstedelen af befolkningen føler sig som en lus mellem to negle. Med Rusland på den ene side og EU-/NATO-samarbejdet på den anden - selv i fysisk forstand.

Denne placering har ført til en verserende konflikt med vidtrækkende storpolitiske perspektiver, men som sjældent tiltrækker sig den store opmærksomhed i medierne.

Vi rejste til Tbilisi, landets hovedstad, for at blive klogere på netop den konflikt.

Men inden det overhovedet blev muligt, måtte vi erfare, at det kræver en sund portion tålmodighed at rejse hele vejen fra København til en afsides by øst for Sortehavet. Måske er det årsagen til, at historier fra Georgien har svært ved at nå hele vejen til Danmark..

Efter en transit i Riga og - naturligvis - et par timers forsinkelse landede vi omsider i Tbilisi. Det var lørdag morgen kl. 7.

Vi skyndte os at indhente noget af den fortabte søvn, inden det faglige program for alvor kunne begynde. Første punkt på programmet var turens fotojournalistisk indspark i form af et georgisk udstillingssted, Fotografia, der havde samlet en række portrætteringer af landets nyere historie og mere progressive ånd. En ånd, der særligt er at finde blandt landets yngre generationer.

Lørdagens program bar præg af den cirka 14 timers rejse fra Danmark, så efter Fotografia-besøget besluttede vi os for at udforske byen i et mere adstadigt tempo. Vi gik bl.a. gennem den gamle bydel og hoppede på en svævebane, der bragte os til Narikala-fæstningen med udsigt over hele byen. Det krævede naturligvis en selfie.

Søndag besøgte vi Tatia, en ung georgisk kvinde, der bor i en flygtningelejr for internt fordrevne et godt stykke uden for hovedstaden. Tserovani, som flygtningelejren hedder, er opstået efter krigen i Sydossetien i 2008, og for dens cirka 8.000 indbyggere har konflikten med de russiske naboer været markant indgrib i deres hverdag. Det skal forstås, at Tserovani er en forholdsvis civiliseret flygtningelejr, men fremtidsudsigterne blev alligevel beskrevet som meget dystre. Trods det forsøgte Tatia at holde humøret højt og bød os på både kaffe og chokolade. Besøget hos hende satte virkelig nogle tanker i gang hos alle.

Tatia står midt i billedet med blå trøje og rødt hår.

Om aftenen var vi ude at smage godt og grundigt på det georgiske køkken. En gastronomisk oplevelse, hvad angår ost. Særligt nationalretten khachapuri, midt i billedet, faldt i god smag.

Mandag var dagen, der skulle give os et større overblik over konflikten mellem Rusland og Georgien. Nu havde vi jo allerede oplevet den på et menneskeligt plan. Vi besøgte derfor et regeringsstyret informationscenter for EU og NATO. Informationscentret forsøger at udbrede georgiernes kendskab til de to organer samt de mange fordele - både økonomisk og militært - ved at være med i det gode selskab.

Informationscentrets afdelingsleder havde ingen overbevisende forklaring på, hvorfor Georgien endnu ikke er optaget i EU. Ifølge hende skyldes det manglende NATO-samarbejde, at Georgien har en central strategisk placering, der for alvor kan sætte russernes pis i kog, hvis det kommer i hænderne på NATO. Derfor tøver vestens ledere med at give grønt lys til Georgien. Af frygt for, hvad Rusland så vil gøre.

Derudover fortalte hun os, hvordan russerne systematisk spreder falske historier om vesten og på den måde modarbejder informationscentrets gode budskab om EU- og NATO-samarbejdet. Samtidig var det også tydeligt for os, at informationscentret måske ikke for alvor troede på, at der måske fandtes en anden virkeligheden end den, hun skildrede.

Som journalister gav det stof til eftertanke, for hvordan navigerer man lige rundt i en nyhedsstrøm med så divergerende interesser og skelner skidt fra kanel.

Efter besøget ved informationscenteret for EU og NATO besøgte vi Georgiens parlament, hvor vi blev vist rundt af Manana Bakuradze, der er Leading specialist of the PR department. Vi så afstemningssalen, hvor de 150 medlemmer afgiver deres stemme. Hun fortalte, at der ud af det samlede antal kun sidder 23 kvinder i parlamentet. Vi fik også indsigt i, at det lige antal parlamentsmedlemmer gør, at der i princippet kan opstå en afstemning, hvor lige mange medlemmer er for og imod, men at det principielt ikke er et problem, da oppositionen har langt færre stemmeberettigede medlemmer end den siddende regering. Det satte tingene i perspektiv i forhold til debatten om demokratiske processer. Vi blev også vist rundt i parlamentets tilhørende kirke, hvor parlamentsmedlemmerne hver uge mødes til bøn.

Tirsdag gik turen hjemad igen. Og efter en ændring i vores flyplan, fik vi fejlagtigt en dag i Kiev. Aftenen blev dog ikke brugt på meget andet end at indtage den sidste smule georgiske mad og få indhentet noget meget tiltrængt søvn inden vi onsdag endelig kunne komme hjem til Danmark.

Vi havde en helt fantastisk tur, og jeg tror ikke der er nogen af os, der ikke ville tage tilbage til Georgien, hvis chancen bød sig. Vi skal dog lige have detox'et vores kroppe for vin, ost og brød først.